

Det kan man overhovedet ikke undgaa. Men for at slaa vort Forslag og tilføje os dette „knusende Nederlag“ fremsætter man den Paastand, at den foreslaaede Ordning vil medføre et Rentetab for Statsbanerne ved den stadige Overførelse fra de lokale Banker til Hovedbankerne! Og „en meget væsentlig Ulempe er endelig den, at Statsbanernes Pengebeholdning bliver spredt i en Mængde smaa Bankbeholdninger“, saa det bliver svært at faa dem tilbage navnlig om Vinteren, hvor Indtægterne er temmelig smaa! — Man har brugt 6 Maaneder om at komme til dette. Det fremgaar heraf, at det er et Forhold, man ikke har noget som helst Kendskab til, man forstaaer ikke, hvad man skriver om, man har ikke søgt at skaffe sig det at vide, og man udtaler en bestemt Fordømmelse af og anser det for noget, man maa se paa med den største Betænelighed, at en Stationsforstander skulde kunne hæve Penge, uden at man har skaffet sig at vide, at det i mange Aar har været saaledes ved Postvæsenet. Og nu tillader jeg mig dog at spørge: Naar Indenrigsministeren kan betro en Postmester at hæve et Tusind Kroner eller to mod straks at give Indberetning derom, skulde saa Generaldirektionen ikke kunne betro sin Forstander det samme? — Det er det „knusende Nederlag“, som der tales om, efter at man har haft 6 Maaneder til at tænke sig om. Man har slet ikke undersøgt denne Sag.

Saa er der et andet Forhold, som man er meget misfornøjet med i Generaldirektionen, og hvor man ser, at Pennen løber lidt af med den. Det er de Bemærkninger, den har gjort om „Ekspeditionen af sammensatte Billethæfter og Abonnementskort“. Det er et meget langt Ord. Det hed tidligere „Rundrejsebureauet“, og Folk bliver ved at kalde det saaledes, men det maa man ikke; Statsbanerne hævder, at det skal hedde: „Ekspeditionen af sammensatte Billethæfter og Abonnementskort“, al Forkortning er utilstedelig. Dette Bureau har efterhaanden i Publikums Bevidsthed faaet Karakteren af et Rejsbureau. Det mener, at det er et Rejsbureau som alle andre Rejsbureauer. Jeg maa naturligvis give Generaldirektionen nogen Ret i, at det hænger noget sammen med, at den Mand, der leder det, har forstaaet i ganske enestaaende Grad at gøre sig afholdt af Publikum. Det betragtes maaske som en Fejl indenfor Statsbanerne, men han har gjort meget, meget mere, end han egent-

lig behøvede at gøre, han slider sig op. Medens en anden Mand vilde lukke Kontordøren Kl. 4 og gaa, saa kender denne Mand slet ikke til det, mange af de Herre har vistnok truffet ham. Det er altsaa en Fejl, at han er blevet Publikums Ven, og at han har faaet Kontoret til at gaa saaledes, at det er blevet noget andet, end det skulde være. Det er i Virkeligheden blevet et Rundrejsebureau, et Sted, hvor Folk henvender sig, naar de skal ud at rejse. Der er ingen Tvivl om, at det er en Mand, der ser uhyre ideelt paa sin Gerning og har Lyst til den. Han siger selv i sine agitatoriske Foredrag, at han vil vække Rejselysten. Men er det, set fra Statsbanernes Synspunkt, en Fejl at vække Rejselysten? Jeg synes, den Mand burde paaskønnes noget mere, for han bringer en Del Folk paa Rejse ud af Landet, og det kan man ikke uden at benytte Statsbanerne, og der skal jo sikkert ogsaa nogle ind i Landet. Men det er man ikke fornøjet med. Og denne „Publikumsbetragtning“ — dermed menes altsaa Statsbanerudvalgets Betragtning — „synes Ekspeditionens Leder“ — altsaa Forstander Fabricius — „i hvert Fald ikke selv at gøre noget for at modarbejde“. Nej, den Mand arbejder stadig for Publikum: Han synes, at som Publikum vil have det, skal det være, da det ikke gør Statsbanerne noget og i alt Fald kan forøge Omsætningen. Han ser saaledes paa det, at Statsbanerne er til for Publikums Skyld, og ud fra dette Synspunkt arbejder han.

Vi har ved Undersøgelser rundt omkring indenfor Statsbanernes Omraade og ved Konferencer med mange faaet det Indtryk, at der er ikke saa lidt, der bør rettes. Og det gælder navnlig et Omraade, som virker ud over det hele; der bør tilvejebringes et ganske andet Samarbejde mellem de forskellige Afdelinger indenfor Statsbanerne. Hvad der herom foreligger for Udvalget, hvad vi der har hørt og faaet konstateret, er ganske overordentlig meget. Forholdet er her saadan, at man næsten ikke vil tro, at det kan være saadan. Jeg vil f. Eks. henvise til, hvad en tidligere Minister for offentlige Arbejder sagde i Folketinget. Det er nu kun saa lidt, men det viser dog, hvad der kan passere. Han siger, at „det gaar dog ikke an at drive Centralisationen saa vidt, at Glarmesterregningen, hvis en Rude bliver slaaet itu paa Jernbanestationen i Frederikshavn, skal anvises ved Hovedkontoret eller i Aarhus, eller at man sender en Mand fra Aarhus op til Frederikshavn for